

„Mėkime dvasinį vadovavimą“

Nuoširdžiai atvėrei širdį savo vadovui, kalbėdamas Dievo akivaizdoje... ir buvo nuostabu patirti, kaip pats rasdavai deramą atsakymą į savo mėginimus išsisukti. Mėkime dvasinį vadovavimą! (Vaga, 152)

kovo 20 d.

Jūs puikiai žinote, kokios jūsų pareigos einant krikščionio keliu, nuolatos, ramiai vedančiu jus į šventumą. Jūs pasirengę beveik

visiems sunkumams, nes jie
atsiskleidžia jau pačioje kelio
pradžioje. Dabar primygtinai prašau:
leiskite, kad jums padėtų, vadovautų,
sielos vadovui patikėkite visus
kilnius sumanymus, siekius ir
kasdienes problemas, darančias
poveikį jūsų vidiniam gyvenimui,
patirtas nesėkmes ir pergales.

Būkite labai nuoširdūs, pasikliaukite
dvasiniu vadovavimu: nieko
nesiimkite nepasitarę, visiškai
atverkite sielą nebijodami ir
nesigėdydami. Nepamirškite, jog
kitaip tas kelias, toks lygus ir tiesus,
pasidarys painus, vingiuotas, ir kas iš
pradžių buvo menkniekis, galiausiai
taps veržiančiu mazgu.

Ar prisimenate pasaką apie čigoną,
kuris ėjo išpažinties? Apie išpažintį
niekad nekalbama, bet toji buvo tik
linksma anekdotas. Be to, aš labai
gerbiu čigonus... Vargšelis! Jis tikrai
atgailavo. Pone kunige, aš nusidėjau,

pavogiau apynasrį... Ne kažin kas, ar ne? O prie apynasrio buvo mulas... O paskui buvo kitas apynasris... ir dar vienas mulas. Taip iki dvidešimties. Mano vaikai, tas pat pasakytina ir apie mūsų elgesį. Vos tik leidžiame sau paimti apynasrį, atsiranda ir visa kita: ištisa virtinė blogų polinkių ir niekingų poelgių, kurie bjauroja žmogų ir daro jam gėdą. Taip atsitinka ir bendraujant su kitais: viskas prasideda nuo mažytės skriaudos, o galop kuo abejingiausiai atsukame vieni kitiems nugaras. (Dievo bičiuliai, 15)